

ל ק ו ט י ם

שסג

נכשלים הם באיסור דאורייתא. ולא חלים ומרגישים שבשעת פלפולם בפלפולי דאורייתא נעלמים מהם גופי תורה!

ובדברו היה בוכה בדמעות רבות! וכן גם בשעת קבלת שבת היה אומר המזמורים לכו נרננה וכו' ברמעות רבות".

סז

כשהשמש הביא לפניו את חליפות הגור להלבישו לשבת קודש, היה אומר בדחילו: לכבוד שבת".

סח

כששאלתיו אז להראותני דרך בעבודה, היאך לחלק את היום להשתלמות עצמית ולעיסק בצרכי רבים — הסביר לי את הענין בשיחה ארוכה והכריע שמוטב להקדיש את חלק הארי של היום לעבודת עצמו. ואחרי שהכיר בי שאני נוטה ומתעקש להשיג הסכמה ממנו להמסר בעיקר לעבודת עצמי בהתבודדות, ענה ואמר לי בזה"ל: אילו היה רכבם רי"י הורוויץ יושב בבדידות ודואג רק לצרכי נשמתו לבד, מה היה אז עם כל העולם? ועכשיו שהקדיש מחייו לעבודת רבים הוגדל כבוד התורה, ויש לנו ישיבות רבות עם בני תורה למאות. אשרי חלקו!".

סט

במוצש"ק הנ"ל קרא אותי והושיבני אצלו, ופקד עלי שאשיח לפניו את אשר על לבי: ואביע את כל משאלותי שיש לי אליו. ותוך כדי רבור קרא ילדה קטנה מב"ב. ואמר אליה מהרי לבית התבשיל הסמוך שיכינו מהר להפרוש הזה (היינו עלי). כוס תה. והוסיף בזה"ל: אויב מיט פריקוסקע — אם בנגיסה של חתיכת סוכר, איז אהן מילך — זאת אומרת שהתה לא יהיה מהול בחלב. ואם בלי נגיסה הרי צריך למזג את התה בחלב. וכשבאתי אח"כ מראדין לבאראנאוויטש בדרכי לביאליסטאק. איפה שסדרתי את דברי החפץ חיים לפני תלמידו המובהק הגאון הצדיק ר' אלחנן וואסרמאן זצ"ל. שמע את הסיפור הנ"ל בעמידה ובפנים רציניות, ובהבעת העמקה, והתפעלות כמקשיב לחידושים עמוקים. ושאל ממני לשנות לפניו את הסיפור שנית. והיה נראה כנהנה עד מאד מה ששח הסבא קדישא איך שכיוון

(66) שמעתי מסוי הקדוש.

(67) כנ"ל.

(68) אח הדברים האלה דיבר אלי סא"פ.